

Міжнародна співпраця та її роль у боротьбі з тероризмом

Вікторія Сидор,

*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри державно-правових дисциплін,
ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна,
e-mail: victoriasd@krok.edu.ua,
ORCID: 0000-0002-1794-2577*

В умовах реалій сьогодення, повномасштабної війни розв'язаною російським імперіалізмом і злочинного посередництва окремих країн, у підтримці цього кровавого жахливого дійства відносно України, де гинуть сотні тисяч людей мирного населення, діти, повністю розрушено економіку, важливо життєву інфраструктуру, практично здійснюється відкритий геноцид проти українства, і української державності - міжнародне право з протидії і боротьби з тероризмом не діє. Слід зауважити, що вона носить чисто декларативний характер. І дає можливість породження і здійснення подвійних стандартів відносно зазначеної складної проблематики, з боку керівництва (політичного) багатьох держав світового демократичного співтовариства.

Як на нашу думку, на перше місце у даній площині проблеми, повинна виходити така створена ще у 1945р. універсальна глобальна конструкція, як ООН. Діяти відповідні ефективні механізми, такі як міжнародні документи, міжнародні правові норми із протидій і боротьби з тероризмом. Створюватись і формуватись міжнародні конструкції і механізми, а також регіональні інтеграційні осередки і структури, що повинні створювати власні правові норми у окресленій сфері проблематики, що може бути ефективною базою протидії і боротьби з тероризмом.

Однак, і це є реальністю, що на жаль на сьогодні ми можемо констатувати, як бачимо, що відбувається лише дискусія про формування загальних підходів і так званого «співчуття» і «засудження» терористичних актів, які щоденно здійснюються російською, а тепер і північнокорейською вбивчоною терористичною військовою хунтою. І втягнення російським садизмом інших країн світу у кривавий коловорот тероризму у всіх його видах і формах, є ніщо інше, як демонстрація імпотенції ООН, споглядотайської політики і подвійних стандартів поведінки інших країн, що дає живильну силу російсько-корейському гібридному тероризму сьогодні нищити Україну, а з часом і світову демократію. І ці злочинні рефлексії вже мають свої прояви у здійсненні терористичних актів у виді кібертероризму, інформаційного тероризму, економічного і т.п.

Загрозливі масштаби динаміки цього негативного явища, його катастрофічні спрямування, повинні викликати відповідну, адекватну реакцію дії всього міжнародного співтовариства. Антитерористична діяльність світового демократичного співтовариства, повинна вийти на якісно новий розвиток відносин і міжнародної законотворчості.

Адже сам процес становлення міжнародного співробітництва у протидії

і боротьбі з тероризмом, формуванням його основних принципів і норм вже пройшов. Він має свою історію, і перші потуги і зусилля держав у цьому керунку сягають кінця 20-тих і другої половині 30-тих років минулого сторіччя.

Хоча і тут ми повинні зауважити, реалістично, що на той час, радянська держава, куди входила Україна, активно акумуляувала подвійність стандартів, використовувала у своєму арсеналі і «вирощувала» на експорт, навчала і озброювала різні терористичні угруповання, направляючи їх у різні «гарячі» куточки світу, експортуючи комуністичну облуду, маренням світової революції, по образу «жовтневого перевороту» 1917 року.

Своєрідним станом міжнародного співробітництва держав світу стало у 1937р. розроблення Лігою націй Конвенції про попередження тероризму і покарання за нього, а також Конвенції про створення міжнародного кримінального суду. Але ці конвенції так і не набули чинності. Напрошується питання, чому?

У той час, паралельно у радянському союзі 1937р. самий страшний рік масового знищення людей. Десятки мільйонів людей страчені у сталінських концтаборах, виморені і знищені штучним голодомором 1932-1933 рр. сталінськими сатрапами, з відповідною метою повного знищення окремих середовищ за національними, расовими, етнічними, релігійними мотивами. Але і тут у історичній ретроспективі, ми констатуємо подвійність стандартів, і вічне «співчуваємо» і «засуджуємо». А це як засвідчує історія культивує свої негативні наслідки, породжує вседозволеність і безнаказаність політичних збоченців, що яскраво засвідчують реалії сьогодення.

Звертаючись до генези сучасних параметрів міжнародного співробітництва держав у боротьбі з тероризмом, слід зауважити, що вони в основному формувались у часі після Другої світової війни. В 1977р. прийнято Конвенцію про боротьбу з тероризмом, у 1994р. Декларацію Генеральної Асамблеї ООН про заходи для ліквідації міжнародного тероризму, доповнення 1996 р., 16 грудня 1997р. Міжнародну Конвенцію про боротьбу з бомбовим тероризмом. При набуті чинності Конвенції, прийнято пакет міжнародно-правових актів, що направлені на боротьбу, який налічує 14 універсальних і регіональних договорів (Це і Конвенція 1963р. про злочини і деякі інші акти, Конвенція 1970р. про боротьбу з незаконним захопленням суден, Конвенція 1980р. про фізичний захист ядерного матеріалу та інші). Але значна, особлива роль відводиться Європейській конвенції про боротьбу з тероризмом 1977 р., де у преамбулі зацентровано увагу на усвідомленні зростаючої занепокоєності, викликаній збільшенням актів тероризму, їх кількості, прагненням прийняття ефективних заходів, для забезпечення невідворотності переслідування і покарання винних.

В 1 ст. Конвенції виокремлено, які злочини не під падають під кваліфікацію як політичні злочини або злочини, що пов'язані з політичним злочином, чи вчинені з політичних мотивів.

Але в умовах непоодиноких факторів негативних викликів і впливів сьогоднішньої кровавої війни, яка поступово переростає у повномасштабну Третю світову війну (участь у війні північної кореї, війна в Ізраїлі, Палестині,

Сирії, Лівані, так званий арабо-ізраїльський конфлікт, протистояння між низкою арабських країн) це і є ніщо інше як розпалюєме огнище Третьої світової.

А декларативний характер окресленої Конвенції 1977р. («занепокоєності», прагненні і т.д. що новоднює конвенцію) це та не конкретність і подвійні стандарти що превалює і демонструє себе і активно сьогодні у політиці деяких держав. А негативний результат побачимо і маємо на прикладі України.

Підсумовуючи вищезазначене, варто наголосити що міжнародні нормативно-правові акти повинні мати не декларативний характер, а реальний, правовий, що міжнародна співпраця по протидії боротьбі з тероризмом потребують реальної, а не показової координації за допомогою ефективних забезпечених, гарантованих норм міжнародного права, як ефективного і дієвого правового регулятора.

Список використаних джерел

1. Сукіасян С. Г. *Історія хвороби цивілізації: діагноз тероризм*. Єреван, Вид. «Асорік». 2005. 255 с.
2. Борисов О., Кузьмін С., Карпенко Д. *До питання про історичні аспекти виникнення тероризму*. 2009. Вип. 20. С. 177-182.
3. Гуцало М. *Організація протидії сучасному тероризму*. Навч. посіб. К. Вид. «АРАТТА» 2009. 263 с.